

(Приказка)

На кичест глог живяла една малка кафява мушица. Тя имала тънки крилца и продълговато тяло. Денем летяла над тучните полета, кацвала над цветята да си почива, а вечер се прибирала в своята къщичка.

Къщичката била близко до срутена воденица. Денем никой не отивал в запустялата воденица, а нощем хората заобикаляли от далеко, защото вярвали, че тая воденица е свърталище на самодивите.

И малката кафява мушица не отивала в запустялата воденица. И тя се страхувала, но веднаж, когато тя прелетяла над запустялата воденица и погледнала надолу, страх я побило и сърдцето ѝ едва не спряло.

Стените на воденицата били обрасли със зелен мъх. По покривът ѝ растял див пелин. А в буренясалият ѝ двор скачали грозни жаби. В разкъртеният ѝ покрив мушицата видяла две жълти очи, страшни и зли. От тези очи сърдцето ѝ едва не спряло. Толкова страшно я гледали те.

А по-късно, когато мушицата чула двама селяни да говорят за самодивите от запустялата воденица, тя си спомнила, че тези страшни очи са очите на самодивата.

Една вечер, когато слънцето обагрило с огнената си боя листата на глога и цветята се събрали на голямата поляна, за да посрещнат скъпата си гостенка — росата, мушицата се прибрала в къщичката си, да почива.

Изведнаж до нея долетял отчаян писък. Рипнала тя и що да види, едно малко, съвсем малко зайченце — се свило край воденицата. Двете страшни очи светели като въглени и дебнели малкото зайче.